

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/421/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7213200335
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:7213200335.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Vallovej a sudkýň JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci navrhovateľa: B.. N. T., bytom L., E. X (adresa na doručovanie P. O. R. A/XX, L.), proti odporcom: 1. D. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom U. R., 2. E. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom U. R. č. XXX, obaja zastúpení JUDr. Margitou Kytnárovou, advokátkou so sídlom v Topoľčanoch, Sv. Cyrila a Metoda 4595/18, o zaplatenie sumy 585 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 20. septembra 2013 č. k. 4C/211/2013-58, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcom v 1. a 2. rade náhradu trov odvolacieho konania v sume 45,99 eura právnej zástupkyňi odporcov JUDr. Margite Kytnárovej, advokátke so sídlom v Topoľčanoch, Sv. Cyrila a Metoda 4595/18, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na zaplatenie sumy 585 eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 01. 09. 2012 zamietol. Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcom v 1. a 2. rade náhradu trov konania v sume 35 eur a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 155,33 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 657, § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 142 ods. 1 OSP. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvého stupňa k záveru, že návrh navrhovateľa na zaplatenie sumy 585 eur s príslušenstvom nie je dôvodný. Navrhovateľ sa síce od odporcov domáhal zaplatenia uvedenej sumy, avšak žiadnym spôsobom vo svojom návrhu, ani v jeho doplnení neodôvodnil, z akého právneho titulu sa domáha zaplatenia sumy 585 eur, a teda, či ide o pôžičku alebo iný záväzkový vzťah, z ktorého by odporcom vyplývala povinnosť zaplatiť mu pohľadávku v tejto výške. Na navrhovateľovi teda bolo dôkazné bremeno, aby preukázal, že voči odporcom má pohľadávku v uplatnenej výške, pričom navrhovateľ žiadne dôkazy ohľadom pohľadávky neprodukoval, a preto podľa názoru súdu prvého stupňa, dôkazné bremeno neunesol. Z uvedeného dôvodu súd prvého stupňa návrh zamietol. Keďže navrhovateľ sa nezúčastnil pojednávania, na ktoré bol riadne predvolaný a svoju neúčast' neospravedlnil a ani nepožiadal o odročenie pojednávania, tak sa tým zbavil možnosti konať pred súdom a súd pri svojom rozhodovaní mohol vychádzať iba z obsahu spisu a z dokladov predložených navrhovateľom. Z týchto dokladov a z výpovede odporcov v 1. a 2. rade mal za preukázané iba to, že navrhovateľ na účet odporkyne v 1. rade dňa 27. 08. 2011 zaslal sumu 250 eur a odporcovia potvrdili, že išlo o pôžičku, pričom nebol dohodnutý čas vrátenia pôžičky a podľa vyjadrenia odporcu v 2. rade ponechal navrhovateľ čas vrátenia pôžičky na vôľu odporcov. Napriek tomu však odporcovia potvrdili, že pôžičku vrátili ešte v októbri 2011, keď peniaze odovzdali navrhovateľovi v hotovosti u nich doma, a pokiaľ by tomu tak aj nebolo, pričom čas plnenia bol ponechaný na vôľu odporcov, tak návrhu na vrátenie pôžičky by súd

nemohol vyhovieť, nakoľko podľa § 564 Občianskeho zákonníka by si musel navrhovateľ najskôr podať na súde návrh na určenie času plnenia a až následne by sa navrhovateľ mohol domáhať vrátenia pôžičky, pokiaľ by mu odporcovia v 1. a 2. rade peniaze nevrátili v čase, ktorý určil súd. Pri svojom rozhodovaní však súd prvého stupňa vychádzal z vyjadrení odporcov a mal za to, že pôžičku vo výške 250 eur, ktorú im navrhovateľ poskytol, už vrátili, a pokiaľ ide o zvyšnú sumu do sumy 585 eur, ktorú si vymáhal navrhovateľ, tak nebolo preukázané, z čoho by mal pozostávať zvyšok jeho pohľadávky. V prípade sumy 135 eur súd považoval za logické tvrdenie odporcov, že tieto peniaze im boli zaslané od navrhovateľa, nakoľko pre neho kúpili dvere za svoje peniaze a navrhovateľ im týmto spôsobom iba zaplatil kúpnu cenu, pretože na doklade z peňažného ústavu sa pri tejto platbe nachádza poznámka "dvere," a teda je zrejmé, že navrhovateľ odporcom posielal sumu 135 eur ako kúpnu cenu za dvere. Zvyšok pohľadávky v sume 200 eur zo strany navrhovateľa nebol žiadnym spôsobom špecifikovaný v návrhu a ani preukázaný dokladmi, a preto súd prvého stupňa mal za to, že celá pohľadávka v sume 585 eur, vymáhaná v súdnom konaní, nie je dôvodná, keďže navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno. Súd tak návrh navrhovateľa zamietol v celom rozsahu. O náhrade trov konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcom v 1. a 2. rade, ktorí mali vo veci plný úspech, priznal náhradu trov konania v plnej výške a to za zaplatený súdny poplatok v sume 35 eur a náhradu trov právneho zastúpenia podľa vyhl. č. 655/2004 Z. z. v sume 155,33 eura a to za 3 úkony právnej služby po 38,18 eura (prevzatie a príprava zastúpenia, odpor proti platobnému rozkazu a účasť na pojednávaní dňa 20. 09. 2013), za 1 úkon právnej služby v sume 9,55 eur (účasť na pojednávaní dňa 18. 06. 2013 bez prejednávania veci) a 4x režijný paušál po 7,81 eur. Právna zástupkyňa odporcov si síce uplatnila v rámci náhrady trov konania aj poštovné v sume 1,10 eur, avšak podľa názoru súdu prvého stupňa, táto suma je už zahrnutá v režijných paušáloch priznaných právnym zástupcom, ktoré obsahujú okrem výdavkov na poštovné aj výdavky na telefonické služby a iné, a preto sa tieto samostatne neuplatňujú.

Rozsudok súdu prvého stupňa napadol v zákonnej lehote odvolaním navrhovateľ, domáhajúc sa toho, aby odvolací súd konštatoval nulitu rozhodnutia súdu prvého stupňa a potvrdil platobný rozkaz vydaný Okresným súdom Košice, resp. aby odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a rozhodol, že návrh je dôvodný, resp. vec vrátil na opätovné prejednanie súdu, ktorý nie je zjavne zaujatý. V podanom odvolaní uviedol, že vo veci rozhodol nezákonný súd. Súd prvého stupňa mal na odporcov pôsobiť z hľadiska základných zásad vedenia sporov podľa OSP tak, že mal pôsobiť na morálku a etiku konania, mal použiť tretí pilier zásad práva, teda kresťanskú morálku. Ak by bol súd zapôsobil ako morálna autorita, určite by sa dozvedel, že odporcovia klamú zo zisťných dôvodov. Odporca v 2. rade zjavne klame, ak tvrdí, že on odmietol platbu na bankový účet. To nikdy nepovedal a dôkazom je to, že im poslal peniaze z bankového účtu, aby mal dôkaz, že peniaze dostali. Odporkyňa v 1. rade zjavne klame, že mu neodpovedala na list z 01. 08. 2012, lebo to považovala za bezpredmetné. Nemohla odpovedať, lebo list neprevzala, a tak nemohla vedieť, čo je jeho obsahom. Nie je pravdou, že nebola dohodnutá lehota. Táto bola na dobu 6 mesiacov. Splácať sa malo a mohlo aj vzájomným zápočtom za príjmy, ktorá mala prijímať odporkyňa na svoj bankový účet od klientov, ako začínajúca živnostníčka. A ak by aj teoreticky nebol dohodnutý termín splatenia pôžičky, platí, že po výzve je termín dohodnutý touto výzvou. Je klamstvo, že mu odporcovia vrátili sumu 570 eur v októbri 2011. Vtedy nemali toľko peňazí a navyše sa vyhovárali, že potrebujú peniaze pre výživu svojich detí. Nepreukázali sa dokladom, ktorý by bol podpísaný, že peniaze prevzal. V poznámke na výpise z účtu nie je poznámka „dvere“, ale iná poznámka. Dvere nemajú s vecou nič spoločné, bolo dvakrát dané 135 eur. Súd prvého stupňa nedbalo vyhodnotil tento dôkaz, rozhodol jednostranne, nesprávne a nespravodlivo. Nevyužil všetky možnosti autority na to, aby zistil skutočnú pravdu a oddelil pravdu od lži. Súdne konanie je zaťažené vadou neproporcionality váhy dôkaznej matérie. Z vôle jeho osobnosti a z vôle božej tvrdí, že pravdu má on.

V doplnení odvolania proti napadnutému rozsudku navrhovateľ uviedol, že súd prvého stupňa zámerne konal v rozpore s OSP. Bez akýchkoľvek pripomienok, či iných konaní, mal mať za dokázané, že peniaze odporcovia dostali a za dokázané nemá nijako, že tieto peniaze odporcovia vrátili. Súd mal dôkladne zistiť dátumy, termíny, kedy peniaze na účet prišli, kedy boli z účtu vybraté, či naraz, či postupne, ako boli odčerpané a kedy boli peniaze na účet poskytovateľa poukázané. Peniaze boli pôžičkou, či dočasnou peňažnou výpomocou. Súd sa len spoľahol na výroky odporcov, že peniaze vrátili, pričom súdu nepreukázali žiadny dôkaz o vrátení peňazí. Skutočnosť, že neboli dohodnuté pravidlá vrátenia pôžičky, nemôže právne spôsobiť neexistenciu, prípadne neplatnosť zmluvy o pôžičke. Vykonané dôkazy neodôvodňujú právny záver súdu prvého stupňa, preto rozsudok je treba považovať za neurčitý a nepreskúmateľný. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odporcovia v 1. a 2. rade vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedli, že sa v plnom rozsahu stotožňujú s výrokom súdu prvého stupňa a aj jeho právnym odôvodnením a navrhli napadnutý rozsudok ako vecne správny v celom rozsahu potvrdiť. Odvolanie navrhovateľa je zmesou neznalosti platného práva a právneho systému, svojvoľného pohľadu navrhovateľa a povyšovania seba a svojich práv a potrieb vysoko nad práva a potreby iných. K tvrdeniu navrhovateľa, že vo veci rozhodol nezákonný súd, poukázali na ustanovenia § 84 a § 85 ods. 1 OSP a na to, že Okresný súd Košice II postúpil vec Okresnému súdu Topoľčany z dôvodu miestnej príslušnosti. Navrhovateľ nevyužil svoje procesné práva a najmä, keď sa nezúčastnil pojednávaniu, na ktoré bol predvolaný a tým súčasne nevyužil ani ďalšie procesné práva plynúce mu napr. z účasti na pojednávani, a to vyjadrovať sa k výpovediam, navrhovať ďalšie dôkazy. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu oboznámením sa so všetkými v konaní predloženými listinnými dôkazmi a výsluchom prítomných účastníkov konania. Navrhovateľ sa vo svojich podaniach dovoľáva kresťanských zásad a tvrdí, že sú na ňom páchané krivdy, neprávosť a ubližuje sa mu. Dôvodne však možno navrhovateľovi vytknúť, že takéhoto správania sa dopúšťa on sám. Odvolanie navrhovateľa vnímajú ako prehnane emotívny prejav človeka povyšujúceho svoje práva a znalosti nad práva a znalosti ostatných, keď bez akejkoľvek vecnej argumentácie a aj osobnej skúsenosti znevažuje ostatných. Bolo výlučným rozhodnutím navrhovateľa, že svoje procesné práva nevyužil a neprejavil aktívny záujem o to, aby z jeho strany boli naplnené základné ustanovenia procesného poriadku a ochrana ním proklamovaných práv bola rýchla a efektívna.

Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), prejednal odvolanie navrhovateľa bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP s verejným vyhlásením rozhodnutia, za splnenia podmienok § 156 ods. 3 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné a o odvolaní navrhovateľa rozhodol tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

Predmetom konania je návrh navrhovateľa na zaplatenie sumy 585 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 01. 09. 2012 do zaplatenia, ako i trov konania titulom zaplateného súdneho poplatku za návrh vo výške 35 eur. Z odôvodnenia návrhu navrhovateľa vyplýva, že odporcom, ktorým bol nezištným priateľom, poskytol na ich naliehanie a prosby peniaze a tovar. Po prevzatí peňazí sa odporcovia k nemu začali správať tak, že porušujú práva jeho osobnosti, dobré mravy, etiku. Odporcu v 2. rade vyzval sms správou v marci 2012 a neskôr aj odporkyňu v 1. rade listom, aby peniaze vrátili v lehote, ktorá je v liste uvedená (30 dní). Spolu s návrhom navrhovateľ predložil súdu prvého stupňa výpis z účtu vedeného v O. R. E. a. s. ku dňa 19. 10. 2011 a ku dňu 27. 08. 2011, písomnú výzvu adresovanú odporkyňu v 1. rade na vrátenie sumy 585 eur a upovedomenie Obvodného úradu Topoľčany, Odbor všeobecnej vnútornej správy zo dňa 11. 10. 2012 o tom, že správny orgán v priestupkovej veci obvineného E. I. nemôže rozhodnúť v zákonom stanovenej lehote.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) sa rozumie zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. Procesnoprávnym následkom neunesenia dôkazného bremena účastníkom konania je jeho neúspech v spore. Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré musí účastník preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma, ktorá je na sporný vzťah aplikovaná. Z nej potom vyplýva i to, kto je nositeľom dôkazného bremena, teda, ktorý z účastníkov je povinný stanovený okruh skutočností preukázať.

Po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne. Súd prvého stupňa správne a dostatočným spôsobom zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil, preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil, a keďže sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 219 ods. 2 OSP odkazuje. Súd prvého stupňa sa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia vysporiadal so všetkými právne relevantnými skutočnosťami majúcimi vplyv na posúdenie uplatneného nároku navrhovateľa.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd zvýrazňuje, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver, keď ustálil, že navrhovateľ nepreukázal dôvodnosť ním uplatňovaného nároku na plnenie. Súd prvého stupňa vykonal dostatočné dokazovanie a ním vykonané dôkazy i správne vyhodnotil. Rovnako ako súd prvého stupňa, i odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľ nevymedzil právny dôvod plnenia, t. j. akým titulom sa domáha plnenia od odporcov v 1. a 2. rade vo výške 585 eur s príslušenstvom. Uvedené nevyplýva ani z podaného návrhu a jeho doplnenia, ako ani z obsahu navrhovateľom predloženej výzvy na plnenie adresovanej odporkyni v 1. rade zo dňa 01. 08. 2012. I keď sa touto výzvou navrhovateľ domáhal vrátenia plnenia v sume 585 eur, nie je jednoznačne zrejmé, akým právnym titulom malo byť toto plnenie poskytnuté, keď sám navrhovateľ udáva, že peniaze požičal, resp. daroval, pričom vrátenia sa domáha z dôvodu neetického správania sa odporcov voči jeho osobe. Navrhovateľ, ktorého v konaní pred súdom prvého stupňa zaťažovala procesná dôkazná povinnosť preukázania jeho tvrdení, jednoznačne nešpecifikoval svoj nárok na plnenie a to tak s ohľadom na titul plnenia, ako i výšku plnenia. Ako prílohu k návrhu pripojil výpisy z O. R. E. a. s., z ktorých síce vyplýva prevod peňažných prostriedkov z účtu navrhovateľa vo výške 135 eur a 250 eur do iného peňažného ústavu (pričom z výsluchu odporcov je zrejmé, že tieto prostriedky im boli navrhovateľom poskytnuté), avšak súčasne nie je zrejmé, z akých plnení pozostáva žalovaná istina, ktorá je navrhovateľom uplatňovaná vo väčšom rozsahu, ako tvorí súčet súm 250 eur a 135 eur (spolu 385 eur). Pokiaľ súd prvého stupňa vykonal dokazovanie výsluchom odporcov v 1. a 2. rade a oboznámením sa s listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou spisu, keď vykonanie ďalších dôkazov nebolo účastníkmi konania navrhnuté, pričom pre rozhodnutie vo veci súd prvého stupňa nepovažoval za nevyhnuté vykonanie ďalších dôkazov, jeho postup bol správny a v súlade s príslušnými ustanoveniami § 120 a nasl. OSP upravujúcimi dokazovanie. Odporcovia v 1. a 2. rade na pojednávaní pred súdom prvého stupňa potvrdili, že obdržali od navrhovateľa plnenie vo výške 250 eur, ktorú sumu im navrhovateľ požičal, avšak súčasne uviedli, že túto sumu mu vrátili v hotovosti v októbri 2011. K navrhovateľom uplatňovanej sume 135 eur uviedli, že túto sumu im navrhovateľ poslal na účet z toho dôvodu, že v hodnote tejto sumy mu kúpili dvere, ktoré im takto následne vyplatil. Odporcovia v 1. a 2. rade boli na rozdiel od navrhovateľa v konaní aktívnymi účastníkmi, ktorí sa riadne na predvolanie dostavili na pojednávanie, využijúc procesné práva účastníka konania s procesnou obranou smerujúcou k popretiu nároku navrhovateľa. Navrhovateľ nielenže riadne nešpecifikoval svoj nárok a to tak, čo do jeho dôvodu, ako i výšky, taktiež bol v konaní pred súdom prvého stupňa pasívnym účastníkom a napriek tomu, že bol riadne na pojednávanie predvolaný, sa bez ospravedlnenia nedostavil. Takýmto postojom navrhovateľ nevyužil svoje procesné právo vyjadriť sa k tvrdeniam odporcov a prípadne navrhnúť dôkazy na podporu jeho nároku a súčasne si nesplnil svoju procesnú povinnosť preukázania dôvodnosti ním uplatneného plnenia, čo malo správne za následok konštatovanie súdu prvého stupňa o neunesení dôkazného bremena navrhovateľa a jeho neúspech v spore. K uvedenému odvolací súd poznamenáva, že i keď zásada kontradiktórnosti konania nie je v právnych predpisoch explicitne formulovaná, patrí k všeobecným procesným zásadám, a je typickou predovšetkým pre sporové konanie, v ktorom jedna strana uplatňuje svoj nárok a druhá strana sa jeho uplatneniu bráni, teda pre konanie, v ktorom medzi stranami stojí spor o právo. V takomto konaní strany nakladajú so svojimi procesnými právami s cieľom podporiť svoje protichodné záujmy. Súčasťou procesnej úlohy oboch strán v konaní je procesná zodpovednosť za to, že svojimi tvrdeniami a návrhmi vnesú do konania skutkový materiál, ktorý zodpovedá ich záujmom. Zo zásady kontradiktórnosti prirodzene vyplýva právo účastníka konania byť prítomný na pojednávaní súdu, pričom nevyužitie tohto práva, za súčasného naplnenia podmienok na postup súdu podľa § 101 ods. 2 OSP zakladá dôvod prejednať vec súdom v neprítomnosti účastníka.

S ohľadom na skutočnosť udávanú navrhovateľom v podanom odvolaní, že vo veci rozhodol nezákonný súd, odvolací súd udáva, že Okresný súd Topoľčany ako súd prvého stupňa bol v zmysle ustanovenia § 84 a § 85 ods. 1 OSP miestne príslušným súdom na konanie v tejto právnej veci. Z obsahu spisu je zrejmé, že navrhovateľ podal návrh o zaplatenie sumy 585 eur na Okresný súd Košice II, pričom odporcovia v rámci podaného odporu proti platobnému rozkazu, vydanému Okresným súdom Košice II dňa 14. 03. 2013 č. k. 28 Ro/4/2013-16, namietali miestnu príslušnosť tohto súdu. Potom bol správny postup Okresného súdu Košice II, ktorý v súlade s ustanovením § 105 ods. 1, 2 OSP skúmal miestnu príslušnosť aj podľa ustanovenia § 84 OSP a následne postúpil vec na ďalšie konanie Okresnému súdu Topoľčany ako súdu miestne príslušnému, keďže tento súd je všeobecným súdom účastníka, proti ktorému návrh smeruje, t. j. odporcov v 1. a 2. rade.

Pokiaľ súd prvého stupňa napadnutým rozhodnutím návrh zamietol, keďže v prejednávanej veci navrhovateľ nepreukázal jeho dôvodnosť, vec správne právne posúdil a jeho rozhodnutie je vecne

správne. S ohľadom na dôvody uvedené vyššie preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešným odporcom v 1. a 2. rade priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 45,99 eur, spočívajúcich z trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa) v sume 38,18 eur a režijný paušál vo výške 7,81 eur.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.